

Agatha Mystery

Primera edició: febrer del 2012

Títol original italià: *Il tesoro delle Bermuda*

Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez Vaqué

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Projecte editorial de Dreamfarm s.r.l., via De Amicis, 53 - 20123 Milà, Itàlia
© 2011 Istituto Geografico De Agostini, S.p.S., Novara, per l'edició italiana
© 2012 Laia Font i Mateu, per la traducció
© 2012 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana
Drets internacionals © Atlantyca S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantyca.it, www.atlantyca.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella.
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-217-2012

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4176-4

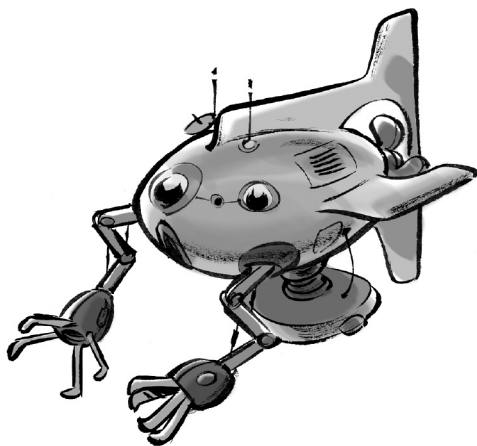
Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

EL TRESOR DE LES BERMUDEDES

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

laGalera

SISENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià pestilent amb l'olfacte d'un gos coniller.

Oncle Conrad

Enèrgic, atlètic i bronzejat, té un parc aquàtic i és un gran amic dels dofins!

DESTINACIÓ: OCEÀ ATLÀNTIC - LES BERMUDES

OBJECTIU

Descobrir si un calendari maia d'un valor incalculable ha desaparegut realment al famós Triangle de les Bermudes.

Dono les gràcies vivament a les persones que es dediquen als llibres de l'Agatha Mistery entre bastidors: Elisa Puricelli Guerra, Giovanna Canzi i Benedetta Galante. Per la documentació, al biòleg marí Brino Díaz López. Per l'elaboració de la trama, a l'amic Gianfranco Calvitti.

*A Jacques Costeau
i els altres valents exploradors
de vaixells naufragats.*

Aquell dissabte al matí de final de gener, l'aspirant a detectiu Larry Mystery, alumne de la prestigiosa escola Eye International, no cabia a la pell de tan emocionat com estava. Acabava de rebre un correu electrònic del seu amic Mallory, que el convidava a la seva festa d'aniversari.

Per a en Larry, era una notícia fantàstica. Li havia costat llevar-se per seguir la classe d'Espionatge i Contraespionatge a la pantalla de l'ordinador i feia un parell d'hores que no parava de badallar. Va esperar amb impaciència que fossin les dotze, es va acomiadar educadament del professor DM31 i va rellegir la invitació.

La festa estava prevista per a les vuit al Fashion Time, un local exclusiu del centre de Londres. El tema eren els anys setanta, amb l'obligació inexcusable d'anar vestit amb roba inspirada en la música disco, un gènere molt de moda en aquella època. A la invitació hi havia uns nois amb pantalons de pota d'elefant, camises de colors amb el coll de punta, armilles tan cenyides que gairebé ofegaven i sabates amb cinc centímetres de sola.

A en Larry li encantaven les extravagàncies i va acceptar el desafiament amb molt d'entusiasme. Per dinar es va menjar un plat de patates fregides que feia tres dies que eren a la nevera. En acabat, va començar a remenar l'armari, i només hi va trobar texans, samarretes i vestits de sastre que li havia comprat la seva mare per a ocasions especials.

Res que li anés bé.

Decebut, va consultar diversos llocs d'Internet, buscant-hi alguna cosa més llamenera. Al cap d'una hora de navegar, la seva mirada es va aturar

en un vídeo de John Travolta en la pel·lícula *Febre del dissabte nit*. La manera de moure's de l'actor era fluida i magnètica, i el vestit blanc ajustat que portava era perfecte per a la festa.

En Larry es va arribar a una botigueta de roba *vintage*, a poques cantonades del seu àtic. Va esgotar la paga setmanal i va tornar a casa arrossegant una bossa molt grossa. Es va ficar sota la dutxa i va començar a arreglar-se amb calma: a les set tocadetes encara era davant del mirall per donar un últim toc als detalls.

—Aquesta nit cap noia no se sabrà resistir al meu encant! —va declarar satisfet mentre es cordava l'armilla. Va remarcar la frase apuntant un dit cap al cel i donant un cop sec de maluc, com havia vist fer a en John Travolta. Per sorpresa seva, el moviment li va sortir perfecte.

Només faltava una ruixada de colònia i podia sortir. Va agafar el flascó i va prémer el vaporitzador tot despreocupat.

—Ai! —va cridar quan l'esprai li va anar directe a l'ull—. Com cou!

Va córrer al lavabo, es va rentar la cara amb aigua bullent, va tornar a cridar, es va fregar més fort, va deixar anar un altre crit de dolor i, finalment, al cap d'uns moments infinits de turment, es va passar amb compte la tovallola humida per l'ull dret. Remugant, va obrir les parpelles i va veure el que havia fet: l'ull semblava una bola de billar encesa!

—Oh, no, necessitaré un litre de col·liri! On el dec haver deixat?
—El jove detectiu

es va desesperar voltant sense rumb pel pis. Mig encegat com estava, va topar amb els mobles i va llençar per terra piles de còmics i revistes—. Potser és a la farmaciola...

Va obrir la porta de l'habitació dels mals endreços i va buidar la capsa dels medicaments tot frenètic. Malauradament, era plena de tiretes, desinfectants i cotó fluix, però no hi havia gens de col·liri.

Mentrestant, l'ull se li havia inflat molt.

—No em puc presentar a la festa així! —va gemegar—. Haig d'enginyar un stratagema!

Va rumiar uns quants minuts, sense deixar de mirar l'hora. Eren les vuit tocases i la festa segur que ja havia començat. Llavors va fer petar els dits.

—Que burro que sóc! —va exclamar—. Com és que no hi he pensat abans?

Havia trobat una solució. Potser un pelet ridícula, però era el millor que podia fer en aquella situació d'emergència.

Al cap de vint minuts, va aparèixer a la festa xiulant alegrement. S'havia planxat un manyoc de cabells sobre el costat dret de la cara i cap dels seus amics no va veure l'ull inflammat que s'hi amagava a sota. Quan va haver acabat de saludar, el jove detectiu es va apoderar d'una safata de canapès i es va col·locar en un petit sofà del racó més fosc de la sala de ball. Els convidats ballaven sota una bola estroboscòpica enorme que giravoltava i amarava la sala de resplendors de colors.

—Que no surts a la pista? —li va preguntar en Clarke al cap d'una estona de bellugar la panxa al ritme de la música.

En Larry va fer veure que era un gran entès, encreuant les cames i llançant-se crispetes directament a la boca.

—Estic estalviant energies —va sentenciar—. Les millors cançons sempre són al final!

En Clarke va riure, va tornar a remenar la panxa i va desaparèixer entre la multitud.

Al final d'una cançó funky que havia fet embogir la pista de ball, va ser el torn d'en Mallory.

—Aquesta nit tinc molta sort, Larry —va exclamar—. Si no t'aixeques del sofà, et pisparé totes les noies!

En Larry anava a contestar amb una gracieta, però van començar els per molts anys i es van endur l'amic al centre de la sala per tallar un pastís immens d'aniversari que va aparèixer del no-res.

Enmig de la confusió general, el jove detectiu va valorar ràpidament els següents moviments que havia de fer. «Ara és el moment adequat per tocar el dos», es va dir. «Haig d'utilitzar les meves increïbles tècniques de distracció per sortir del local sense que se n'adoni ningú!»

Tan bon punt es va aixecar, va notar un toc lleuger a l'espatlla.

—On vas? —va preguntar una veu femenina—. Que no t'agrada, la festa?

En Larry es va girar de cop i va mirar trasbal-

sat la noia que l'havia aturat. Era alta i esvelta, amb una cascada de rínxols daurats i uns ulls enlluernadors de color maragda. No en tenia cap dubte: era una meravella.

—Tota la nit que t'observo —va continuar ella amb una rialleta tímida—. M'agrada la gent original. —Li va allargar la mà—. Jo em dic Linda, i tu?

—Aah..., sí..., sóc en Larry —va respondre ell, balbucejant tot vergonyós.

—Et ve de gust ballar amb mi? —va proposar la noia.

—Aah..., és clar..., sí...

Van anar lentament cap a la pista, però de sobte en Larry es va aturar i va treure una mena

de telèfon mòbil que li vibrava com un boig a la butxaca. Era l'artefacte d'alta tecnologia que donaven a tots els alumnes de l'Eye International per dur a terme les missions d'investigació arreu del món.

Nom codificat: EyeNet.

En Larry va llegir el missatge de la pantalla i va empal·lidir de cop.

—Què?! Que s'han tornat bojos?! —va exclamar—. Haig d'avisar l'Agatha immediatament!

—Qui és l'Agatha? —va preguntar la Linda, perplexa—. No deu ser la teva xicota, oi?

Ell estava tan nerviós que ni tan sols l'havia sentit.

—Em podries deixar el teu mòbil? El meu se sent molt malament! —va cridar.

Naturalment, era mentida, però no volia que els professors de l'escola interceptessin la trucada de l'EyeNet i descobrissin qui l'ajudava en les seves investigacions.

Un moment després, es va posar en un racó per enviar un missatge a la cosineta Agatha, mentre la Linda l'esperava al costat de la pista. En acabat, li va tornar el mòbil, es va disculpar pel contratemps i se'n va anar a corre-cuita cap a l'aeroport de Gatwick.

Acabava de començar la perillosa missió al Triangle de les Bermudes!